

[Adolph Sørensen.]

samme vilkår, naturligvis under hensyn- tagen til deres karakter, uanset om de be- fandt sig på den ene eller den anden side af en kommune- eller sognegrænse. Imidler- tid har den højtærede boligminister i sin fremsættelsestale givet tilsagn om at ville forhandle om lovforslagets enkeltheder, og der kan vel også blive lejlighed til en nær- mere drøftelse af, om man med de fore- slåede undtagelsesbestemmelser har truffet netop det helt rigtige, eller om det kan være rimeligt at drøfte visse tekniske krav til visse bygninger generelt. Hvor vigtigt det er, at visse tekniske krav opfyldes, kan jo direkte aflæses f. eks. af de gode resulta- ter, der gennem rigtig anvendelse af bygge- måde, isolering, ventilation, brandsikring o. s. v. er opnået i landbruget, og det er da muligt og vel også ønskeligt, at alt dette i tilstrækkelig grad også fremtidig kan til- godeses gennem øget konsulentindsats, hvor- ved man allerede er nået langt netop inden for landbruget. Vi kan vel drøfte proble- merne uforbindende.

Det er sagt og skrevet, at  $\frac{2}{3}$  af landbrugs- bygningerne i dag er saneringsmodne, og at man ved en investering i forbedringer alene på dette område på ca. 1 300—1 400 mill. kr. ville kunne opnå et forbedret driftsudbytte på ca. 350 mill. kr., altså en formidabel forrentning, og en dermed føl- gende væsentlig besparelse i fodermængden, og det vil igen sige i valutaen. Jeg skal selvfølgelig villigt indrømme, at dette saneringsproblem falder uden for denne lovs rammer, men jeg har dog gerne villet nævne det i denne forbindelse, fordi det trods alt er et skoleeksempel på betydningen af, at der bygges rigtigst muligt, når der bygges, og ligeledes for at understrege betydningen af, at man ikke gentager fortidens mange synder på det såre vigtige felt, som bygge- riet nu engang er. Men vi har intet ønske om at skabe unødvendigt posekiggeri eller forøget administrationsbesvær. Det være sagt i god tid.

Det er klart, at den udvikling, der sker ad frivillighedens vej, naturligvis er langt den sundeste. Jeg skal ikke nægte, at vi ville have fundet det værdifuldt og nyttigt for vor vurdering af og vor stillingtagen til lovforslaget og dets virkninger, om det udkast til et fælles bygningsreglement, som

jeg forstår har set dagens lys efter den højtærede ministers fremsættelsestale, havde foreligget allerede ved fremsættelsen som et bilag til lovforslaget. Det havde vist os, hvordan den højtærede boligminister vil benytte den bemyndigelse, der foreslås givet ham. Det ville også have givet et fingerpeg om, hvorvidt lovforslaget indebærer en skærpelse af de eksisterende, måske ajour- førte og måske også moderniserede lokale vedtægter, eller om man agtede at holde sig på den gyldne middelvej, som det jo nu og da — man kan måske fristes til at sige ofte — har været noget svært at udstikke i lovgivningsarbejdet. Det kan ikke nægtes, at der har været nogen frygt for, at det, man ville, var at føre de i hvert fald i forhold til købstæderne og landet rigoristi- ske hovedstadsregler ud i landet. Hvor meget dette har på sig, ved ikke vi, men vel nok den højtærede minister. Jeg kender ikke hovedstadsvedtægten nok til at kunne vurdere dette, og tiden mellem fremsættel- sestalen og første behandling har ikke været tilstrækkelig til en fuld indlevelse i stoffet, hvad der nok kunne være grund til at be- klage. Vi kan blot konstatere, at hoved- stadsområdet er holdt udenfor, og vi skal intet indvende herimod, men ønsker i øvrigt at tage al muligt forbehold i den henseende, indtil vi har stiftet nærmere bekendtskab med det omhandlede udkast, også fordi vi er af den mening, at det gælder om at træde varsomt, når man bevæger sig på gebetet beføjelser til ministre, uden at dette dog, vil jeg gerne understrege, har særlig adresse til den højtærede boligminister. Hvad der efter vor opfattelse er vigtigt, og det tror jeg ikke vi er ene om, er, at vi ikke kaster os ud i øgede og unødige ad- ministrationsomkostninger eller administra- tionskineserier med deraf følgende øgede skatte- og afgiftsbyrder.

Der klages jo fra mange sider over, hvor ringe dispositionsret en husejer har over sin ejendom, respektive lejlighed, og det bør vistnok erkendes, at lige så klart det er, at det ikke uden videre, ikke uden kontrol, kan overlades til den enkelte måske ukyn- dige at fjerne eller ændre en bygnings bærende dele eller elementer af betydning for sikkerheden, eller hvad det nu måtte være, lige så klart må det være, at man bør undgå at give regler, som tvinger folk